

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 705/2015
21.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.М., због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адвоката Д.К., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду Кв 62/15 од 05.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 396/15 од 17.06.2015. године, у седници већа одржаној 21.09.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адвоката Д.К., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду Кв 62/15 од 05.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 396/15 од 17.06.2015. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кв 62/15 од 05.03.2015. године и то ставом првим изреке на основу члана 556. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 552. став 1. тачка 1) ЗКП преиначене су у погледу одлуке о казни правноснажне пресуде: Општинског суда у Вршцу К 35/09 од 13.04.2009. године, Општинског суда у Чајетини К 133/07 од 30.04.2008. године, Основног суда у Нишу Кв 1980/10 од 01.02.2011. године (којом пресудом су преиначене у погледу одлуке о казнама пресуде Основног суда у Нишу К 3347/10 од 30.04.2010. године и Општинског суда у Оџацима К 134/08 од 17.10.2008. године), Вишег суда у Новом Саду Кв 1303/12 од 04.01.2012. године (којом су преиначене у погледу одлуке о казнама правноснажне пресуде Вишег суда у Новом Саду К 176/10 од 25.10.2010. године и Општинског суда у Нишу К 799/07 од 17.05.2007. године, преиначена пресудом Окружног суда у Нишу Кж1 2092/07 од 18.04.2008. године), Основног суда у Нишу К 3416/10 од 09.09.2010. године, Основног суда у Нишу К 8500/10 од 08.09.2011. године, Основног суда у Чачку К 73/11 од 30.10.2012. године-преиначена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1260/13 од 15.03.2012. године, Основног суда у Нишу К 2740/10 од 28.03.2013. године и Основног суда у

Сремској Митровици К 1666/10 од 09.12.2011. године, па је окривљени М.М. осуђен на јединствену казну затвора у трајању од шеснаест година и десет месеци, у коју казну му се има урачунати време које је провео у притвору почев од 03.04.2007. године па до 17.05.2007. године, од 21.11.2008. године до 15.12.2008. године, од 25.12.2007. године до 21.02.2008. године, од 22.04.2008. године до 30.04.2008. године, као и време које је окривљени до сада провео на издржавању казне затвора по правноснажној пресуди Општинског суда у Вршцу К 35/09 од 13.04.2009. године, те по пресуди Општинског суда у Чајетини К 133/07 од 30.04.2008. године, по пресуди Основног суда у Нишу Кв 1980/10 од 01.02.2011. године, као и по пресуди Вишег суда у Новом Саду Кв 1303/12 од 04.01.2012. године. У другим непреиначеним деловима цитиране правноснажне пресуде остале су неизмењене. Ставом другим изреке пресуде одбијен је као неоснован захтев Вишег јавног тужиоца за изрицање јединствене казне у делу у којем предлаже да се у погледу одлука о казни преиначе заједно са претходно наведеним пресудама и пресуда Општинског суда у Нишу К 1331/06 од 21.02.2008. године и пресуда Општинског суда у Бачкој Тополи К 64/08 од 22.04.2008. године.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 396/15 од 17.06.2015. године и то ставом првим изреке усвојена је жалба окривљеног М.М., па је преиначена пресуда Вишег суда у Новом Саду Кв 62/15 од 05.03.2015. године, тако што су узете као утврђене казне затвора изречене следећим пресудама: Основног суда у Нишу Кв 1980/10 од 01.02.2011. године (којом су преиначене у погледу одлуке о казнама пресуде Општинског суда у Нишу К 3347/10 од 30.04.2010. године и Општинског суда у Оџацима К 134/08 од 17.10.2008. године), а којом пресудом је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и пет месеци; Вишег суда у Новом Саду Кв 1303/12 од 04.01.2012. године (којом су преиначене у погледу одлуке о казнама правноснажне пресуде Вишег суда у Новом Саду К 176/10 од 25.10.2012. године и Општинског суда у Нишу К 799/07 од 17.05.2007. године - преиначена пресудом Окружног суда у Нишу Кж1 2092/07 од 18.04.2008. године), те му је изречена јединствена казна затвора у трајању од четири године и једанаест месеци; Основног суда у Нишу К 3416/10 од 09.09.2010. године, којом је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и осам месеци; Основног суда у Нишу К 8500/10 од 08.09.2011. године, којом је осуђен на казну затвора у трајању од једне године; Основног суда у Чачку К 73/11 од 30.10.2012. године – преиначена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1260/13 од 15.03.2012. године и којом је осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, Основног суда у Нишу К 2740/10 од 28.03.2013. године којом је окривљени осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци; Основног суда у Сремској Митровици К 1666/10 од 09.02.2011. године којом је осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, па је окривљени М.М. осуђен на јединствену казну затвора у трајању од четрнаест година и три месеца у коју му се има урачунати време проведено у притвору почев од 21.11.2008. године до 15.12.2008. године и од 03.04.2007. године до 17.05.2007. године, као и време које је окривљени до сада провео на издржавању казне затвора по пресуди Основног суда у у Нишу Кв 1980/10 од 01.02.2011. године и по пресуди Вишег суда у Новом Саду Кв 1303/12 од 04.01.2012. године, док се у преосталом делу жалба окривљеног одбија као неоснована и првостепена пресуда

у непреиначеном делу потврђује. Ставом другим изреке пресуде одбачена је као неблаговремена жалба браниоца окривљеног М.М. изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Кв 62/15 од 05.03.2015. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног М.М., адвокат Д.К. у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, без навођења предлога о којем Врховни касациони суд треба да одлучи.

Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода у захтеву нашао:

Бранилац окривљеног М.М. у захтеву за заштиту законитости најпре истиче да је у конкретном случају требало да се примени члан 48. КЗ СРЈ, односно члан 60 КЗ и да се окривљеном изрекне максимална јединствена казна у трајању не дужем од осам година, односно десет година, имајући у виду да ниједна од запрећених казни за кривична дела за која је окривљени оглашен кривим, а које казне су ушле у састав јединствене казна изречене побијаним пресудама, не прелази три године затвора, те да се у конкретном случају примени КЗ СРЈ, будући да је то блажи закон за учиниоца јер члан 48. тог Закона предвиђа да се окривљеном изрекне максимална јединствена казна у трајању не дужем од осам година за разлику од члана 60. КЗ, где је предвиђено да ако су за сва кривична дела у стицају прописане казне затвора до три године, јединствена казна не може бити већа од десет година затвора. Због наведеног бранилац сматра да је у обе побијане пресуде одлуком о кривичној санкцији повређен закон, а којим наводима указује на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Врховни касациони суд најпре утврђује да из списка предмета произилази да су у састав јединствене казне која је окривљеном изречена побијаном другостепеном пресудом ушле казне из следећих пресуда: пресуде Општинског суда у Вршцу К 35/09 од 13.04.2009. године, којом је окривљени оглашен кривим за извршење кривичног дела утаја из члана 207. став 3. Кривичног законика, за које дело је тада била прописана казна затвора од једне године до шест година и за кривично дело превара из члана 208. став 3. КЗ, за које је тада била прописана казна затвора од једне до осам година, и за која дела је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и шест месеци; пресудом Општинског суда у Чајетини К 133/07 од 30.04.2008. године, којом је окривљени М.М. оглашен кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ за које дело је била прописана новчана казна или казна затвора до три године, а за које дело је окривљени осуђен на казну затвора у трајању од пет месеци; пресудом Основног суда у Нишу К 3347/10 од 30.04.2010. године, којом је окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 3. КЗ, за које дело је тада била прописана казна затвора од једне до осам година и за које дело је окривљени осуђен на казну затвора у

трајању од две године; пресудом Општинског суда у Оџацима К 134/08 од 17.10.2008. године, којом је окривљени оглашен кривим због извршеног кривичног дела издавање чека и коришћење платних картица без покрића из члана 228. став 3, за које је била прописана казна затвора у трајању од једне до десет година и за које је окривљени осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци; пресудом Вишег суда у Новом Саду К 176/10 од 25.10.2010. године којом је окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. КЗ, за које дело је прописана казна затвора у трајању од две до дванаест година и за које дело је окривљени осуђен на казну затвора у трајању од три године; пресудом Општинског суда у Нишу К 799/07 од 17.05.2007. године која је преиначена пресудом Округног суда у Нишу Кж1 2092/07 од 18.04.2008. године, којом је окривљени оглашен кривим због извршеног кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 3. КЗ, за које дело је прописана казна затвора од једне до осам година и новчана казна, а за које је окривљени осуђен на казну затвора у трајању од две године и новчану казну у износу од 200.000,00 динара; пресуда Основног суда у Нишу К 3416/10 од 09.09.2010. године, којом је окривљени оглашен кривим због извршеног кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ, за које је тада била прописана казна затвора до три године и новчана казна; пресуда Основног суда у Нишу К 8500/10 од 08.09.2011. године, којом је окривљени оглашен кривим због извршеног кривичног дела из члана 229. став 2. КЗ, за које је била прописана казна затвора од једне до пет година и новчана казна; пресудом Основног суда у Чачку К 73/11 од 30.10.2012. године, којом је окривљени оглашен кривим због извршеног кривичног дела из члана 238. став 1. тачка 2. КЗ, за које дело је тада била прописана казна затвора од три месеца до пет година; пресудом Основног суда у Нишу К 2740/10 од 28.03.2013. године, којом је окривљени оглашен кривим због извршеног кривичног дела из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ, за које дело је била прописана казна затвора од једне до осам година; пресудом Основног суда у Сремској Митровици К 1666/10 од 09.12.2011. године, којом је окривљени оглашен кривим због кривичног дела из члана 207. став 1. КЗ, за које је био прописан затвор до две године и новчана казна.

Одредбом члана 60. став 2. тачка 3) Кривичног законика је прописано да ако су за сва кривична дела у стицају прописане казне затвора до три године јединствена казна не може бити већа од десет година затвора.

Из свега наведеног, по оцени овог суда, јасно произилази, да су у састав јединствене казне која је окривљеном изречена побијаном другостепеном пресудом, ушле казне затвора које су окривљеном изречене у поступцима који су против њега вођени и у којима је окривљени осуђен за кривична дела прописана Кривичним закоником, те да је за нека од тих дела била прописана казна затвора у дужем трајању од три године. Неосновани су стога наводи браниоца окривљеног да је у конкретном случају требало применити одредбу члана 48. КЗ СРЈ, којом је прописано да ако су за сва кривична дела у стицају прописане казне затвора до три године јединствена казна не може бити већа од осам година затвора или одредбу члана 60. КЗ, која прописује да се окривљеном не може изрећи казна затвора већа од десет година у случају да су за сва кривична дела у стицају прописане казна затвора до три године, а ово стога што овде нема значаја чињеница да ли је наведена одредба КЗ СРЈ блажа од одредбе члана 60 КЗ, када се

кривично-правни положај окривљеног не може уподобити примени ових одредаба, конкретно члану 60. став 2. тачка 3) КЗ.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац окривљеног захтевом указује на то да су побијане пресуде донете уз повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, при чему је, по оцени овог суда, у поступку за преиначење одлуке о казни на основу члана 552. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 556. став 1. тачка 1) ЗКП јединствена казна затвора у трајању од 14 година и 3 месеца која је окривљеном изречена побијаном другостепеном пресудом у свему изречена у складу са чланом 60. став 2. тачка 2) КЗ, јер је већа од најтеже утврђене казне, а мања од збира утврђених казни.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да у побијаној првостепеној пресуди суд уопште није образложио које су то олакшавајуће, односно отежавајуће околности узете у обзир и на који начин их је ценио, односно како су оне утицале на одмеравање јединствене казне, те да су судови у побијаним пресудама потпуно занемарили битну чињеницу да је окривљени 28.04.2013. године у трагичном догађају изгубио свог сина јединца Ј.М., што је по оцени браниоца изразито олакшавајућа околност која се догодила пре правноснажности неких пресуда, због чега судови по оцени браниоца нису могли да наведу да су олакшавајуће околности исте као у цитираним правноснажним пресудама. Бранилац сматра да судови нису имали у виду ни то да окривљени издржава вишегодишње затворске казне и да је његово укупно психофизичко стање нарушено и угрожено у већој мери.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног у суштини оспорава утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, а везано за олакшавајуће и отежавајуће околности које су узете у обзир приликом одмеравања казне окривљеном М.М.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да је другостепени суд побијаном пресудом одбацио жалбу браниоца окривљеног због неблаговремености и поред чињенице да је бранилац осуђеног благовремено предложио враћање у пређашње стање и изјавио жалбу чим су се за то створили објективни услови, односно чим је бранилац добио пресуду и одговарајуће пуномоћје за заступање. Изнетим наводима, по оцени овог суда бранилац окривљеног указује на то да су у поступку који је претходио доношењу побијане другостепене пресуде повређени чл. 226, 227. и 228. ЗКП, који регулишу повраћај у пређашње стање.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда чл. 226, 227. и 228. ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.